Recensie: Tomatte Cravatte ***

Echt Antwaarps Teater
vrijdag 21 juni 2019

foto © Ann Minnen

Recensie:
Een historische voorstelling leverde het Echt Antwaarps Teater op 21 juni 2019 af met Tomatte Cravatte. Het was immers de allerlaatste voorstelling die Ruud De Ridder samen met Nicole Laurent, Anke De Ridder, enkele andere acteurs en twee technici (Kris De Cat en Bart Peeters) - die toegegeven opnieuw voor een knap decor getekend hadden - op de planken brachten in het alombekende Antwerpse theater. Het Echt Antwaarps Teater gaat terug naar de roots en zal vanaf volgend seizoen twee voorstellingenreeksen spelen in de Arenberg, te beginnen met 'Een nieuwjaarskind van ne vriend' vanaf 9 januari 2020. Twee andere voorstellingen, reprises, zullen op tour gaan. Het gezelschap dat ondertussen 145 blijspelen op zijn naam heeft staan, nam dus voor een stukje afscheid van Ruuds levenswerk. Dat leverde een avond op vol emoties. Bij een laatste voorstelling van een productie zijn die sowieso altijd al aanwezig, maar nu was het extra emotioneel. De Ridder bedankte zijn publiek, vond het een voorrecht om hen te mogen entertainen en hun zorgen te doen vergeten, en maakte meteen een afspraak met hen voor de volgende productie, een paar huisnummers dichter bij het Theaterplein in dezelfde straat. Om kort te gaan: met Tomatte Cravatte slaagde het Echt Antwaarps Teater erin om precies te doen wat er in de tekst van Frank Sinatra's 'When you're smiling' staat dat we te horen kregen bij het verlaten van de zaal, een monument in het Antwerpse theaterlandschap dat nu verdwijnt: 'wanneer je lacht, lacht de wereld met je mee en komt de zon erdoor.'

We moeten er niet flauw om doen, Tomatte Cravatte leest als een cadeau die Ruud aan zijn Nicole gaf. Zij is het immers die de meest hilarische scènes voor haar rekening mag nemen. Op dat vlak had de voorstelling dus ook perfect 'Een coiffeuse is geen serveuse' kunnen heten. Toen het doek iets na kwart na acht openging, kreeg het duo al meteen een staande ovatie en daverend applaus van hun publiek. Beiden overmand door emoties, namen het mooie gebaar van hun trouwste fans, de voorstelling was immers al maanden uitverkocht, met dank aan en kwamen even buigen voor ze aan de voorstelling begonnen. Een voorstelling die links en rechts – eigen aan de laatste – afweek van het script toen enkele castleden hun kans zagen om hier en daar wat aan de tekst aan te passen. Zo valt Nick Delafontaine als Hugo van de treden op de eerste avond dat het restaurant van Robert (Ruud) open is. Deze keer nam de acteur de auteur van het stuk in snelheid toen ie zei 'Het is de laatste, dus het mag kapot.' net na zijn theatrale val waarbij hij enkele stoelen en tafels meegesleurd had. Een moment tekenden we al eerder op toen Nicole als Marina een generale repetitie hield met Ruud als Robert net voor de opening van het restaurant. Dan smijt ze de menukaart naar hem waarop die gevat 'Al een chance dat het de laatste is' zegt. Ruud zien we voor de

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

gelegenheid ook even dansen wanneer Nick in het tweede bedrijf refereert naar Mary Poppins in het overdreven verbloemen van de kookkunsten van de chef ('supercalifragilisticexpialidocious'), ook al heeft ie net een redelijk banaal voorgerecht achter de kiezen.
Tomatte Cravatte gaat dus over een restaurant dat Robert net heeft overgenomen. Hij vraagt zijn vrouw Marina, die kapster is, om een handje mee te helpen. Maar het roddelsfeer en de erg directe communicatiestijl die ze doorgaans voert met klanten in de kapperszaak, staat haaks op de beleefde, eerder discrete manier vol subtiliteit waarmee ze gasten in het restaurant moet ontvangen. Het is daar dan ook dat ze mee zal worstelen, wat erg grappig overkomt. Ook Babette, het tuttebel-personage dat Anke treffend en eigen aan het genre heerlijk uitvergroot neerzet, lijkt zich niet meteen bewust van enige etiquette en lijdt daarenboven nog eens – hoe herkenbaar is dat niet als je op restaurant gaat! – aan keuzestress. Meermaals zal ze op de schoot van Philip (Flipper), gespeeld door Tom Dingenen, neef van Frank, zitten en sensuele, seksuele moves uitvoeren. Babette is Philips maé®tresse, of om het met haar termen te benoemen: ze hebben een hotelkamerrelatie. Haar tekst laat net als die van Nicole weinig aan de verbeelding toe, zo heeft ze het over een broodje met 'manzaad' in plaats van sesamzaad en 'doet ze den trottoir' (hier: buiten gaan roken) terwijl Marina seksuele verwijzingen maakt naar 'eentje van't schap', 'een fluitje', 'spiegeleiren'. Heerlijk is overigens de grap tussen Ann De Winne als Vera en Nick Delafontaine als Hugo wanneer zij verwijst naar Babette en stelt dat Babette er een is die ge kunt huren waarop hij antwoordt: 'Ne leasing'?
Hoewel Tomatte Cravatte een aantal inkakmomenten kent, de spanningsboog van het werk niet altijd goed zit, en het eerste deel (een uur en een kwart) wat lang aanvoelt terwijl het tweede deel beduidend korter is (25 minuten) weten de acteurs vakkundig met tempowissels te spelen die dan ook erg opvallen. Nicole - alweer – schittert bijvoorbeeld wanneer ze de zaak extra doet vertragen in een heerlijke scène waarbij ze broodjes op de borden van Babette en Philip moet leggen terwijl Babette constant van gedacht veranderd.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.